

שבת

איור: יעקב גוסרמן

129

הצפון ונקוץ
מעשיה עזקית
ספרה מחדש
גאלה אלמו

הצפור והקוף

10 עם אחת, הייתה צפור קטנה שהייתה רעבה מאד מאד, פרשה הצפור כנף ונצאה לחפש לה אכל. עפה לה הצפור ועפה, הביצה על הענף, איך ומצאה פית' עץ לטוב ארוך לטוב, רחב שלילתו ונשכה והביאר עמה רים ועים, רים מורה, רים של עיוות אפיוות. הריחה הצפור ועפה בעקבות הרים. אך אבי' כשרגישו למקום ורצתה לחטף פרוו, ננעץ ברגלה קוף. עקחה הצפור את רגבונה והסלה מוכה ומקללת: "אוי גלי, מי יציא לי את הקוף?"

עפה הצפור לחפש עזר, אך כלם עסוקים וטרודים ומי ישם לבו לצפור קטנה המצמצפת ובוכה. כשראתה הצפור שאין איש עוזר לה, עפה שוב בעקבות הרים למקום בו אופים עוגות והסלה הוכסה בהנפיה ומצמצפת ראתה האופה את הצפור המצמצפת ואת הקוף הננעץ עמה ברגלה, וחמה עליה, שלפה את הקוף והצפור התעופפה בשמחה.

אך שמחתה על הצפור לא ארכה, הקוף יצא אמנם, אך הרעב שבו להציק לה.

חזרה הצפור למקום העוגות והרלה מיללת ומצמצפת: "הקוף שלי, החזירי לי את הקוף שלי, אני רוצה לשמר את הקוף למזכרת, תני לי אותו בחזרה".

האופה לא יכלה להחזיר את הקוף, כי השליכה אותו אך תוך התנד.

מה לעשות! הצפור מיללת והקוף אינו. רחמה האופה על הצפור הקטנה ואמרה: "קחי עונה והסיקי לבבות, צפור תביכה". חקפה הצפור את העונה ועפה מעם.

עד היום אפשר לעמע אותה למעמים כשהיא מזמרת על אחד העצים:

"קוף ברגלה של צפור רכמה

יכול להפך לשנה פעימה".

